

ה"ת 1229/01/21 - אלירן קאקולי נגד מדינת ישראל

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקווה

ה"ת 1229-01-21 קאקולי נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
מבקשים	אלירן קאקולי
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה להחזרת תפוס ועניינה טרקטורון אשר נתפס ע"י המשטרה, לאחר שנצפה כשהוא נהוג ע"י קטין כבן 12.5. הטרקטורון נצפה בנסיעה ע"ג מדרכה ברחובה של העיר אלעד תוך שמסכן עוברי דרך. יודגש כי ע"ג הטרקטורון נמצאו שני בני נוער, האחד בנו של המבקש (שהוא כבן 12.6 ועימו נער נוסף שהוא כבן גילו).

המבקש - אשר כנגדו הוגש כתב אישום בגין התרה לקטין שאיננו רשוי, הגיש בקשה להחזרת התפוס כאשר ביסוד הבקשה טענה לפגיעה בזכות קניינו. התביעה מצידה התנגדה לבקשה בטענה לפיה המדובר במוצג המהווה אחת מהראיות בדרך להוכחת האישום המיוחס למבקש.

(העתק מכתב האישום הונח בפני).

במקביל נטען ע"י הצדדים כי כנגד הקטין התבצעה חקירה בחשד לנהיגת רכב ע"י נהג בלתי רשוי לנהיגתו ומפי הסנגוריה, נמצאו למדים כי הקטין הופנה לשירות המבחן לנוער. בשלב זה, ובניגוד לדברי המבקש, נראה לכאורה כי טרם הוגש אישום כנגד הקטין.

במסגרת טיעוני המבקש - הרחיב בא כוחו וטען אף למסגרת החוקית השומטת לטעמו הבסיס להגשת כתב אישום כנגד המבקש. תמצית טענתו כי המדובר בצעצוע, המותר בייבוא ובמכירה ולפיכך אין עבירה בנהיגתו ע"י קטין.

השאלה האם יש לסווג את החפץ הנתפס (הטרקטורון) ככלי רכב או כצעצוע הינה שאלה בה יש לדון במסגרת התיק העיקרי.

מעבר לצורך ולאור טענות ב"כ המבקש, אציין כי עובדת מתן תו תקן לחפץ ע"י מכון התקנים או משרד התעשייה וכן בהוראות השימוש המתירות את השימוש בחפץ מגיל 10, אין כדי להשליך על מתן אישור לנהיגה על רכב כפי דרישות

החוק.

הגורמים המוסמכים להגדרת כלי כרכב מנועי וכן להחלת חובת רישוי/פטור מרישוי, הינם רשות הרישוי ומשרד התחבורה.

סעיף ההגדרות בפקודת התעבורה מגדיר "רכב מנועי" - כרכב המונע בכוח מיכני מכל צורה שהיא, ולרבות תלת אופנוע ואופנוע עם רכב צדי או עם גרור או בלעדיהם ולמעט רכב הנגרר על ידי רכב מנועי.

אין חולק כי הכלי המדובר הינו כלי בעל 4 גלגלים המונע בכוח מיכני.

ס' 10(א) לפקודת התעבורה קובע: "לא ינהג אדם רכב מנועי אלא אם הוא בעל רישיון נהיגה תקף לרכב מאותו סוג, שניתן על פי פקודה זו, ולא ינהג אדם אלא בהתאם לתנאי הרישיון זולת אם פוטר מחובת רישיון נהיגה ובמידה שפוטר".

עיון בתקנות התעבורה מעלה כי התקנות פטרו מחובת רישיון נהיגה, נהיגה בקלנועית (ת' 39 ח' לת"ת); נהיגת רכינוע (ת' 39 יג' לת"ת); נהיגת גלגיוע (ת' 39 יח' (1)(ב) לת"ת); נהיגת קלנועית ביטחון (ת' 39 כ' לת"ת); נהיגת יחידת הינע חיצונית לכיסא גלגלים (ת' 39 ח' לת"ת).

אין חולק כי החפץ המדובר אינו עונה אל אף אחת מהקטגוריות הנ"ל ועל כן לא הוענק לנוהג בו פטור מרישיון נהיגה.

השאלה הנדונה בפני הינה האם יש מקום להחזרת הרכב למבקש או לאפשר המשך תפיסתו בידי המשטרה.

הנוהל אותו הציג ב"כ המבקש מתייחס לחילוט כלי רכב בעבירות תעבורה, ואיננה נוגעת לשאלת החזרת חפץ המשמש כמוצג.

עוד אציין כי מעיון בנוהל, ובניגוד לנטען ע"י הסנגור, המסמך איננו מגביל נקיטת הליכי חילוט אף בעבירות נוספות.

יודגש על פניו אין המדובר בנוהל אלא בהגדרת משימה המכונה "פיילוט". ויודגש היה ותוגש בקשת חילוט, ביהמ"ש לתעבורה, שבפניו תדון בקשת החילוט - לעולם יונחה ע"י הוראות החוק עצמו ואיננו כבול לנוהלי המשטרה או לפיילוט כזה או אחר...

בשלב זה איננו עוסקים בשאלת החילוט כי אם בתפיסת החפץ כמוצג.

ס' 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 קובע: "רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

מדברי הסנגור עצמו, נראה, כי שאלת סיווגו של החפץ הינה שאלה העומדת בלב ליבו של התיק העיקרי ולפיכך על בית המשפט יהיה לבחון את מהות הראיה.

לטענת המבקש המדובר בצעצוע ואילו לטענת התביעה, המדובר ברכב טעון רישוי.

הסנגור מבקש לבחון החזרת הרכב תוך החתמת המבקש על התחייבות. יודגש כי לא נטען שהמדובר ברכב המשמש לפרנסה ולמעשה המבקש עומד על החזרתו לידיו מבלי להתחייב שלא יעשה בו שימוש. למעשה מדבריו, משתמע כי אפשר וייעשה בו שימוש חוזר כפי זה המהווה נשוא כתב האישום.

בנסיבות אלו זכות הקניין הערטילאית דינה להיסוג בפני הוראת החוק המאפשרת תפיסת הראייה.

על כן יש מקום לאשר המשך החזקת התפוס כמוצג.

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ח שבט תשפ"א, 10 פברואר 2021, בהעדר
הצדדים.